

Živá poslušnosť pútnikov

Jeremjáš 35 | 26.4.2020 | Tomáš Matocha

0 Úvod do textu

Dobrý deň všetkým poslucháčom (ako aj čitateľom) z radov zboru Bratskej jednoty Baptistov v Poprade, bratom a sestrám z Mengusoviec, Štôly, Važca aj odinakadiaľ želá Tomáš Matocha z Lednice na Morave.

Predmetom nášho dnešného biblického zamyslenia bude tridsiata piata kapitola knihy proroka Jeremiáša. V nej sa presúvame do obdobia okolo roku šesť sto pred naším letopočtom. Judský kráľ Jojakím vtedy odmietol zaplatiť tribút babylonskému kráľovi Nebukadnesarovi, ktorého to vyprovokovalo k trestnej vojnovnej výprave proti Jeruzalemu. Za takej situácie nebolo radno prebývať v otvorenej krajine, kde sa dá ľahko padnúť do rúk nepriateľa, a preto sa aj inak pastiersky ľud Rechábovcov uchýlil pod ochranu Jeruzalemských múrov.

0.1 Hospodinov pokyn prorokovi (1-2)

Ako prvú vec tu čítame Hospodinov pokyn prorokovi Jeremiášovi:

Jeremiáš 35: 1 Slovo, ktoré v dňoch judského kráľa Jojakíma, Joziášovho syna, zaznelo Jeremiášovi od Hospodina: 2 „Chod' k domu Rechábovcov, prehovor s nimi, zaved' ich do Hospodinovho domu, do niektorej z jeho miestností, a ponúkni ich vínom.“

Rechábovcom sa malo dostať veľkej pocty, keď boli pozvaní do Hospodinovho domu na hostinu s vínom. V čase, kedy nepriateľské baranidlá mali každou chvíľou začať kopať na mestské brány, to nevyzerá ako

celkom vhodné. Ako však čítame ďalej, zisťujeme, že to má svoj skrytý zmysel – je to totiž skúška poslušnosti Rechábovcov.

0.2 Skúška a vyjavenie poslušnosti Rechábovcov (3-11)

Ďalej čítame, v čom táto skúška spočívala a ako v nej Rechábovci obstali.

3 Vzal som teda Jaazanju, syna Jirmeju, syna Chabaccinju a jeho bratov, všetkých jeho synov a celú rodinu Rechábovcov 4 a priviedol som ich do Hospodinovho domu, do miestnosti synov Božieho muža Chanána, Jigdaljovho syna, ktorá bola vedľa miestnosti kniežat, nad izbou strážcu prahu Maaseju, Šallúmovho syna. 5 Predložil som pred synov domu Rechábovcov plné čaše vína i kalichy a vyzval som ich: „Pite víno!“ 6 Povedali mi: „Nepijeme víno. Rechábov syn Jonadáb, náš otec, nám povedal: „Nikdy nepite víno, ani vy, ani vaši synovia, 7 ani nestavajte domy, nesejte semeno, nesadzte a nevlastnite vinice, bývajte v stanoch po všetky vaše dni, aby ste sa dožili mnohých dní tu na zemi, na ktorej ste pútnici.“ 8 Poslúchame hlas nášho otca Jonadába, Rechábovho syna, vo všetkom, čo nám prikázal, preto po celý život nepijeme víno ani my, ani naši synovia, ani naše ženy, ani naše dcéry, 9 ani nestavíme domy na bývanie, nemáme vinice, ani polia, ani osivo. 10 Bývame v stanoch, poslúchame a konáme všetko, čo nám prikázal náš otec Jonadáb. 11 Keď však vojsko babylonského kráľa Nebukadnesara pritiahlo proti krajine, povedali sme: „Podte, vojdime do Jeruzalema pred vojskom Chaldejcov a pred vojskom Sýrčanov,“ a tak sme zostali v Jeruzaleme.“

Skúška Rechábovcov spočívala v čašiach a kalichoch plných vína. Bola to jedinečná príležitosť sa v tých ťažkých časoch troška odreagovať, poveseľiť sa s rodinou a na chvíľu zabudnúť na to nebezpečie, čo obchádza celú krajinu. A to všetko na cudzí účet. Tak prečo nie?

Rechábovci však mali dôvod, prečo nie. Bol síce už vyše dve sto rokov starý, no vôbec nie zastaralý. Ich otec Jonadáb im odkázal, ako majú žiť v Kanaanskej zemi. Súčasťou jeho vôle bolo, aby nikdy nepili víno.

A preto aj pri tejto príležitosti svorne zachovali príkaz svojho otca.

0.3 Porovnanie s neposlušnosťou Júdu (12-16)

Práve to bola poslušnosť, na ktorú chcel Hospodin upozorniť Júdu.

12 Jeremiášovi zaznelo Hospodinovo slovo: 13 Toto hovorí Hospodin zástupcov, Boh Izraela: „Chod' a povedz mužom Judska a obyvateľom Jeruzalema: ‚Či si nechcete vziať poučenie a nebudete počúvať moje slová?‘ znie výrok Hospodina. 14 ‚Príkaz Rechábovho syna Jonadába, ktorý zakázal svojim synom piť víno, sa zachováva až podnes, pretože poslúchajú príkaz svojho otca. Ja k vám neustále hovorím, ale ma neposlúchate. 15 Stále k vám posielam svojich služobníkov, prorokov, s odkazom: »Odvráťte sa všetci od svojej zlej cesty, napravte svoje skutky a nechod'te za cudzími bohmi, aby ste im slúžili. Potom budete bývať v krajine, ktorú som dal vám i vašim otcom.« Vy ste však nezbystrili sluch a neposlúchali ste ma. 16 Synovia Jonadába, Rechábovho syna, zachovávali príkaz svojho otca, ktorý im dal, ale tento ľud ma neposlúchal.“

Obdivuhodná poslušnosť Rechábovcov je takto porovnaná s neposlušnosťou Júdu svojmu Bohu. Rechábovcom bolo dosť, že im niečo prikázal ich praotec, Judskému ľudu nebolo dosť na tom, keď im Boh dal svoje príkazy a stále posielal svojich prorokov, aby ich napomínali.

0.4 Odplata Júdu a odplata Rechábovcov (17-19)

V poslednej časti kapitoly preto Hospodin hovorí o odplate Júdu a odplate Rechábovcov.

17 Preto toto hovorí Hospodin, Boh zástupcov, Boh Izraela: „Na Júdu a na všetkých obyvateľov Jeruzalema dopustím všetko nešťastie, ktorým som im hrozil, pretože som k nim hovoril, ale neposlúchali, volal som, ale neodpovedali.“ 18 Domu Rechábovcov však Jeremiáš povedal: Toto hovorí Hospodin zástupcov, Boh Izraela: „Pretože ste poslúchali príkaz svojho otca Jonadába a všetko ste konali tak, ako vám prikázal, 19 takto hovorí Hospodin zástupcov, Boh Izraela: ‚Rod Jonadába,

Rechábovho syna, ktorý mi slúži po celý život, nevyhynie.““

Stáročia Hospodinovej trpezlivosti s neposlušným ľuďom, napomínania a druhých šancí sa končia. Hospodin ohlasuje Júdovi, že príde na všetko nešťastie, ktorým im hrozil skrze svojich prorokov. Už približne o päť rokov od tejto udalosti začne násilné odvliekanie do babylonského zajatia.

Rod Rechábovcov je Hospodinom pochválený nielen za svoju poslušnosť príkazom svojho praotca, ale za to, že slúži Hospodinu po celý život.

1 Rechábovská živá poslušnosť - výklad

Táto pasáž z Božieho slova je bohatá na myšlienky a má nám veľa, čo povedať. Ako vidíme, hlavnou myšlienkou je tu živá poslušnosť Rechábovcov, ktorá je tu daná za príklad neposlušným Júdejcom. Je to poslušnosť, ktorá vie nájsť správnu rovnováhu medzi formálnym zákonníctvom a falošnou bezhraničnou slobodou. Táto rovnováha je pre novozmluvné kresťanstvo veľmi dôležitou zručnosťou. Výstrednosť na jednu alebo na druhú stranu vždy nesie zlé následky pre náš vzťah k Bohu ako aj k svojim blíznym. Aj preto nazývam túto poslušnosť **živou** poslušnosťou, lebo hoci príkazy, ktoré určovali životný štýl Rechábovcov boli veľmi staré a ich pôvodca mŕtvy, boli v každom čase obnovené pre daný čas a situáciu. Poďme sa teraz na charakter tejto živej poslušnosti a jej aplikácie do situácie Rechábovcov pozrieť trochu bližšie.

Rechábovci mali od Rechábovho syna Jonadába prikázané tieto veci:

6b ,Nikdy nepíte víno, ani vy, ani vaši synovia, 7 ani nestavajte domy, nesejte semeno, nesadzte a nevlastnite vinice, bývajte v stanoch

po všetky vaše dni,

Napokon im povedal účel týchto prikázaní a zaujímavý dodatok o ich totožnosti:

aby ste sa dožili mnohých dní tu na zemi, na ktorej ste pútnici.⁶

1.1 Príkazy

Prvý z príkazov sa venuje zákazu pitia vína. Týmto zákazom začínajú aj Hospodinove nariadenia pre Nazírov, alebo Nazorejcov, v štvrtej knihe Mojžišovej, šiestej kapitole. Nazírovia boli muži a ženy, ktorí sami seba slávnostným sľubom oddali službe Bohu. Takým pre nás známym nazírom bol Samson. Narozdiel od Nazírov však Rechabovci nemali žiadne príkazy ohľadom svojich vlasov. V tomto zmysle preto môžeme rozumieť Jonadábovmu príkazu ako typu oddelenia svojich potomkov od ostatných ľudí. Nechcel však, aby boli považovaní za nazírov. Zaujímavé je, že ich nakoniec Hospodin oceňuje, že rod Jónadabov mu slúži „po celý život“ (v. 19), ale k tomu sa ešte dostaneme.

Víno bolo vtedy, ako aj dnes, poetickým a zároveň veľmi praktickým výrazom potešenia, ktoré má človek z alkoholu. Pomáha myslieť na chvíľu zabudnúť na ťažký život, uvoľní telo po namáhavom dni. Keď Jonadáb odkázal svojim potomkom pravidlá o bývaní v stanoch a obmedzení imania, čakali by sme, že aspoň toto potešenie ľudských synov im ponechá. On však mal iný zámer.

Bývanie v stanoch znamená po praktickej stránke značné nepohodlie – ako je nedostatočná ochrana pred chladom, málo miesta, časté balenie

a sťahovanie a pod. Predovšetkým to však reprezentuje myšlienku vykorenenosti. Nemali mať domy, nemali siať ani sadiť vinice. To sú prísnejšie pravidlá ako pre Nazírov. Znamená to byť všade hosťom, nemať domov, bezpečie a zázemie. Znamená to neistotu ohľadom zajtrajška.

1.1.1 Identita pútnikov

Po stránke praktickej teda musel byť životný štýl Rechábovcov veľmi striedmy a teda disciplinovaný. Nemohli si ani vypiť a troška sa obveseliť, aby sa im na chvíľu odľahčilo od ťažkého života. Ako sme však čítali, Rechábovci tento svoj údel prikázaný ich praotcom prijali za svoj. Prijali svoju totožnosť pútnikov na zemi a s ňou aj prísnu sebadisciplínu. Zmierili sa s životným štýlom potulných pastierov, bezdomovcov. A nielen že ju prijali, ale v nej museli nájsť jej skrytý význam a tým aj záľubu v nej.

1.2 Účel príkazov

Ich pútnictvo však okrem toho malo základ aj v ich neizraelskom pôvode. Rechábovci nepatrili k vyvolenému Božiemu ľudu podľa svojej krvi.¹ Boli teda v zaslúbenej zemi cudzincami. Ich chudobný životný štýl mal preto za účel ich zároveň chrániť pred závisťou domácich a zlom z ich strany. Ľudské usilovanie o moc a bohatstvo sa nevyhýba nikomu a v tomto zápase ľudia často „nepoznajú brata“. Čím skôr by nebrali ohľad na cudzinca? Keď teda Jonadáb poručil svojim synom tieto veci, mal na mysli aj to, aby sa „dožili mnohých dní tu na zemi, na ktorej [sú] pútnici.“ Vedel, že ak by sa v Kanaanskej krajine usadili ako domáci a darilo by sa im, nerobilo by to dobre s ľuďmi, ktorí tam mali bývať a hospodáriť podľa

¹ Porovnaj 1. Kroník 2,55 a Sudcov 1,16.

Božieho zasľúbenia.

Ostatným účelom týchto príkazov bolo pochopiteľne aj osvojenie si kázne a disciplíny, o ktorej vieme z knihy Prísloví, že sú to veci nielen duši ale aj telu zbožného človeka veľmi prospešné. Najmä medzi ľuďom, ktorý nimi pohŕda a je stále zvädzaný do prostopašnosti, pôžitkárstva a uctievania iných bôžikov a vlastného brucha.

Teraz sa však pozrime na už zmienený skrytý zámer. Teda taký, ktorý medzi príkazmi Jonadába nepočuť, no z iných miest ich vieme vyčítať. Súvisí s otázkou, prečo Jonadáb tak obmedzil to pozemské potešenie a pohodlie svojich synov? Prečo mali žiť v takej neistote, ba nebezpečiu? Mal totiž na mysli niečo vyššie, čo jemu ako aj jeho predkom bolo vlastné.

1.3 Slúžili Bohu „po celý život“ (v. 19)

Jonadáb pochádzal z rodu Mojžišovho test'a, z ľudu, ktorý sa živil pastierstvom a ktorý poznal Hospodina a žil v Jeho bázni. Žil za časov kráľa Jehua, ktorý potrestal potomkov bezbožného Achába ako aj jeho ženu Jezábel. Keď sa potom chystal povraždiť Baalových prorokov a zničiť jeho chrám, čítame v druhej knihe kráľov, desiatej kapitole, že si na svoj voz prizval práve Jonadába, aby tento videl jeho horlivosť za Hospodina. Z toho vidieť, že Jonadáb bol bohabojný muž, ktorého uznanie malo význam aj pre samotného kráľa.

Začínajú nám teda dieliky do seba zapadať, lebo už lepšie rozumieme, prečo chcel po svojich potomkoch, aby sa držali pastierskeho spôsobu

života svojich predkov, a tým skôr, že jeho príkazy im mali byť prostriedkom k tomu, aby sa nenechali zviest' od tichej ale úprimnej služby Hospodinovi.

O vyše dve sto rokov neskôr čítame o jeho deťoch, že sa nielen verne držia jeho príkazov, ale z úst samotného Boha počujeme tie slová, že mu slúžili po celý život (v. 19). Živý Boh im za celé tie stáročia nezišiel zo zreteľa. Je tiež podivuhodné, že príkazy starkého sa im nestali len prázdnyimi formami, nebola to pre nich len diéta, aby boli „iní“ ako ostatní, ale rozumeli ich významu, že ich majú chrániť a udržiavať ich život čistý pred Hospodinom, aby mohli žiť v Jeho službe a v Jeho blízkosti. V tom sa skrýva ich tajomstvo živej poslušnosti.

Týmito slovami „živá poslušnosť“ sa teda môžeme pokúsiť vystihnúť tajomstvo rovnováhy medzi slepým zákonníctvom a bezuzdným libertinizmom, to znamená slobodou bez hraníc, slobodou zneužitou pre chůťky. Ďalej je to tiež tajomstvo rovnováhy medzi životom hlboko duchovným, ktorý však nie je oddelený od bežných záležitostí pozemskej púte ako je jedenie alebo spanie. Je možné preto povedať, že radosť Rechábovcov bola určite v tom, že sa naučili spokojiť sa s málom. Na druhej strane však musíme hneď dodať, že to bolo len prostriedkom, ktorý ich mal viesť k hľadaniu hlbšej radosti. Radosti z Boha. Je to totiž práve toto prázdne miestečko v našom srdci, túžiacom po pokoji a potešení, ktoré nás vedie k obrovskému úsiliu túto túžbu utíšiť všetkými možnými prostriedkami vrátane bohatstva, domov a vína, okrem toho jedného správneho, ktorému toto prázdne miesto právom patrí –

1.4 Výnimka Rechábovcom potvrdzuje pravidlo

Praktickú ukážku tejto živej poslušnosti a múdrej rovnováhy nachádzame tu vo verši jedenástom. Hovoria:

11 Keď však vojsko babylonského kráľa Nebukadnesara pritiahlo proti krajine, povedali sme: „Poďte, vojdime do Jeruzalema pred vojskom Chaldejcov a pred vojskom Sýrčanov,“ a tak sme zostali v Jeruzaleme.“

Inými slovami, Rechábovci urobili výnimku zo svojho pravidla. Ich disciplína im nebola väzením, ani na nej nezakladali nejakú svoju pýchu. Odkaz ich praotca sa im nestal svätým zákonom, lebo ich poslušnosť nebola slepá, ale živá. Vedeli, kedy je správne urobiť výnimku. Veď sme si už všimli, že tieto príkazy neboli samoučelné, ale ich účel Jonadáb svojim potomkom otvorene povedal:

aby ste sa dožili mnohých dní tu na zemi

Bolo by preto hlúpe nástojiť na tom, že budú Rechábovci počas vojny ostávať v otvorenej krajine mimo mesto, kde by im vojsko nepriateľa prinajlepšom zobralo stáda – zdroj ich obživy – ak by už priamo na nich nezačali svoju pomstu Jojakímovej vzbury proti Nebukadnesarovi.

Na druhej strane im táto výnimka nebola zámienkou k neviazanosti – ďalej nepili víno, hoci teraz dočasne bývali v meste. Tu sa znova a ešte väčšmi ukazuje ich obdivuhodná múdrosť a sebadisciplína. Možno poznáte z vlastnej skúsenosti tak, ako ja, že keď sa človek usiluje o nejaký poriadok vo svojom živote a nastane chvíľa, kedy je treba urobiť výnimku, nie je

vôbec jednoduché odolať pokušeniu urobiť ešte jednu a potom ďalšiu až sa nám náš poriadok alebo režim malými ústupkami celkom rozsype.

Na týchto veciach teda vidíme „život“ tejto poslušnosti, tú zdravú prispôsobivosť a zmysel pre rovnováhu, ktoré mali Rechábovci. Ich vnútorná sila sa cvičila každý deň rok po roku, generácia za generáciou, popri neľahkom živote pastierov a v deň skúšky nezlyhala. Jej základ však bol vo vzťahu k Hospodinovi, ktorému slúžili po celý život.

2 Aplikácia

V ďalšej časti nášho zamyslenia sa pokúsme zistiť, čo by príklad Rechábovcov mohol priniesť našim životom. S čím môžem odísť do budúceho týždňa, ba čo mi môže dobre poslúžiť po zvyšok života?

Na prvom mieste si povedzme, že sa môžeme – a máme – s Rechábovcami stotožniť v ich pútnictve. Ako kresťania sme na tejto zemi len pútnikmi; naša vlasť nás čaká v nebi. Tam putujeme. Toto nastavenie nášho myslenia je mimoriadne dôležité nielen pre praktické rady na základe dnešného biblického textu. Pútnik, tulák, bezdomovec, človek bez koreňov a bez istôt, to všetko našim ušiam znie nie príliš ľubozvučne. Napriek tomu je potrebné, aby sme podobne ako Rechábovci túto svoju totožnosť nielen prijali, ale našli v nej jej význam a dokázali sa z nej tešiť.

Súčasná situácia, ak sa na ňu dobre pozrieme, nám naše pútnictvo naliehavo pripomína. V posledných týždňoch sa jasne ukázalo, ako sú naše pozemské istoty neisté a naše telá krehké. Pandémia zatriasla každým udomácneným v jeho pohodliu. Vyrušila každého v jeho útulnom hniezde

a nemilosrdne volá do spoločnosti, ktorá už sa začínala tešiť, že na smrť sa jej podarilo celkom zabudnúť: „Memento mori!“ - „Pamätaj na smrť.“

Toto by nás malo priviesť k trom otázkam:

2.1 Kresťania sú pútnikmi na zemi

Po prvé. Stal som sa už pútnikom?

Všímam si, že čím viacej prichádza do módy to, čo by sme mohli nazvať pútnický životný štýl. Najmä mladí ľudia sa nechcú viazať, veľa cestujú, majú málo hmotného majetku a žijú zo dňa na deň.

Rozdiel medzi nimi a kresťanskými pútnikmi je však zásadný: Tí prví sú totiž bezdomovcami aj duchovne. Nemajú žiadnu vlasť, kam sa uberajú. Ich púť nemá smer. Poletujú ako motýlikovia. Kresťania sú síce bezdomovcami tu na zemi, ale je to preto, že ich domov je v nebi. Ich smer je jasne určený, ich púť má svoj koniec a cieľ. V náruči svojho Pána.

Kresťan sa rozlúčil so svojím vlastným životom tu na zemi. Keď začul tú krásnu zvesť o ukrižovanom Božom Synovi, ktorý trpel za jeho hriechy. Vtedy padol na kolená a plne sa odovzdal svojmu Spasiteľovi. „Od teraz až navždy ja som Tvoj, Ty si môj Boh, Ježišu Kriste.“ povedal mu a vydal sa na cestu za ním.

2.2 Aký to má význam?

Po druhé. Porozumel som už významu pútnictva?

Rechábovci celým srdcom prijali odkaz svojho praotca, lebo vedeli, že má svoj veľký význam pre ich praktický aj duchovný život. Aj kresťania

potrebujú vedieť, prečo má byť ich pozemský život v porovnaní s domácimi taký obmedzený, nepohodlný a povedzme si priamo – ťažký, aby mohli svoje pútnictvo prijať za vlastné, za súčasť svojej totožnosti.

Na čo teda to odriekanie? Prečo sa obmedzovať? **Je treba mať dôvod, prečo nie, ktorým sa môžeme týmto všadeprítomným otázkam hájiť.**

Aká bola odpoveď praotca Jonadába?

aby ste sa dožili mnohých dní tu na zemi

To sú slová požehnania a pokoja, ktoré sa naplnili, lebo ich potvrdil sám Hospodin. V poslednom devätnástom verši sme čítali, že poslušným Rechábovcom požehnal slovami:

„Rod Jonadába, Rechábovho syna, ktorý mi slúži po celý život, nevyhynie.“

Toto požehnanie platí tak pre spoločenský ako aj pre duchovný život. O tom spoločenskom čítame napríklad v druhej kapitole prvého listu Timoteovi, kde Pavol vyzýva, aby sa konali modlitby a prosby za všetkých ľudí a vládcov, aby sme mohli žiť v pokoji, zbožnosti a váženosti na zemi. Naša snaha nie je dobyť tento svet na jeho mocnárskom bitevnom poli. Náš boj je o inom. Pokora spokojiť sa s tým čo mám bez pozemských ambícií je ako dážď, po ktorom raste náš pokoj v rámci spoločnosti.

S tým súvisí a hlbšie ide požehnanie odopierania si pre duchovný život. Piata kapitola listu Galat'anom vymenúva medzi ovocím Ducha trpezlivosť, miernosť a sebaovládanie. A apoštol Peter vo štvrtej kapitole svojho prvého listu píše veľmi zaujímavú vec:

1. Petrov 4,1-2: Keď teda Kristus prešiel utrpením v tele, aj vy sa vyzbrojte takým istým zmýšľaním: Kto prešiel utrpením v tele, skoncoval s hriechom, aby čas, ktorý má ešte prežiť v tele, nežil už podľa ľudských žiadostí, ale podľa Božej vôle.

Naše telesné utrpenie, kam veci pútnického života bez pochyb patria, nám slúži na to, aby sme vedeli skoncovať s hriechom a žiť zvyšok svojho života podľa Božej vôle. Inými slovami, všetky formy utrpenia sú nám príležitosťou ku pretaveniu zlata nášho charakteru, k ostrihaniu výhonkov našej vinnej révy, aby sme boli pre svojho Boha čistejší a niesli ovocie.

V tomto zmysle si preto každý pre seba vopred dajme do slov svoju odpoveď na tú zdanlivo nevinnú avšak jedovatú otázku: prečo nie?

Mohla by znieť nejako takto: Pre pokoj v srdci. Pretože chcem mať dobrý život. Pretože chcem ostať v spojení so svojím Bohom a tieto pozemské potešenia ma od neho odvádzajú. Pretože nechcem ustúpiť tomuto telu, ktoré ma zradí a skočí priamo do bahna, keď mu len trošku povolím.

A tým sa dostávame ku tretej otázke.

2.3 A čo radosť?

Po tretie. Viem sa radovať zo svojej púte?

Je dôležité zdôrazniť, že kresťanstvo nie je masochizmus. Nekochá sa utrpením cudzím ani svojím. Radosť, potešenie a vnútorné šťastie sú pre naše duše ako lesná studnička pre laň. Sú často skryté, ale sú tam a my sa k nim môžeme vždy vrátiť. Náš Pán chce, aby sme boli šťastní a radovali sa! Aj preto nachádzame na tom istom mieste o ovocí Ducha lásku, pokoj a radosť. Pointa je v tom, že Boh pre nás má väčšiu radosť

a hlbšie šťastie, ako si vieme sami zadovážiť na tomto svete. A preto nám tie druhé berie a vyzýva nás, aby sme ich pustili, lebo chce, aby sme našli tie prvé, tie pravé.

Byť pútnikmi teda znamená vedieť sa rozlúčiť s tým, čo nám pôsobí potešenie.

Ak túžime po svätosti a chceme nájsť pravú radosť, budeme musieť Bohu veriť a najskôr opustiť tie svoje náhradné zdroje šťastia, tie domy a vinice, tie istoty a zábezpeky. Asi ich máme všade okolo seba aj vnútri seba, lebo celý náš telesný život je o tom, že sa nimi obklopujeme – vecami a zážitkami, ktoré nám robia radosť.

Vieš mávnuť rukou nad svojou obľúbenou vecou, zážitkom alebo ambíciou a povedať: Toto raz zhorí; nič po tom neostane? Vieš sa s tým všetkým už teraz rozlúčiť a žiť z toho, čo Ti dá Boh, po zvyšok života?

Nepýtajte si príliš konkrétne príklady, lebo to by mi dalo príliš práce a trvalo by to príliš dlho, spomeňte si, keď ste naposledy čítali knihu Leviticus. Tu sa rozprávame o živej poslušnosti, ktorá je v rozhovore s nebeským Otcom. Dáva Tvoj Boh odpovede na Tvoje otázky po svätosti? Možno už dlhšie čaká na to, až sa ho spýtaš: Pane, s čím alebo dokonca s kým sa mám rozlúčiť?

Rechábovci sa odmietli napit' vína, aj keď urobili výnimku vo veci bývania. Pýtajme si od Boha vedenie v našich každodenných veciach, len Duch svätý v našom vnútri nám vie dať múdrosť, ktorou prevýšime svoj vlastný rozum.

Slepá poslušnosť je taká neohybná, že keď už sme raz urobili výnimku, celé sa to spustí a rozsype. Takto sa to často stáva s naším hriechom, závislosťou. Ide sa ta po malinkých ústupkoch a na zlej ceste sa ocitneme ani nevieme ako. Alebo, keď už je vyjazdená, spadneme do starých koľají. A z tých sa tak ťažko zasa vychádza von. Ale my sa nemôžeme na zvyšok života zatvoriť do kláštora, aby sme už nemali príležitosť to zopakovať, musíme ďalej žiť v tomto svete a prekonávať pokušenia. Práve pre to je treba cvičiť poddanosť tela odopieraním ale nado všetko byť v stálom obecenstve s Duchom svätým. Len tak dostane naša poslušnosť život a rovnováhu. Len tak nahradí naše pozemské pôžitky nebeská radosť. Len Boh nám ju môže – a chce – dať.

Tu na Morave mávame veľmi horúce letá, teraz to vonku vyzerá, že jedno také už začína. V takom parnom dni si niekedy robíme, že zoberieme vedro s vodou a vylejeme ho na druhého. Božia láska a Jeho radosť je ako to vedro s vodou. Nechce nám dať len namočený kapesník, aby sme sa troška osviežili a drali sa ďalej. Chce nás v nich priam vykúpať.

A to všetko je iba pozemským závdavkom radosti a pokoja, ktoré nás čakajú na večnosti v Jeho ničím nerušenej prítomnosti.

3 Výzva

Dnešné zamyslenie nad biblickým textom z Jeremiáša tridsať päť teda môžeme zhrnúť tak, že nás učí o tom, čo to znamená byť pútnikom prakticky a duchovne. Ako sme videli, jedno úzko súvisí s druhým, druhé je síce dôležitejšie, avšak dôležité je aj prvé. Ide o to správne spojenie

poslušnosti a živého vzťahu s Bohom. Živej poslušnosti.

V súvislosti s tým sme si položili tri otázky:

1. Či som sa už stal pútnikom?
2. Či rozumiem významu toho, že som pútnikom?
3. A či sa viem zo svojej neľahkej púte radovať?

Tak, ako bola živá poslušnosť Rechábovcov napomenutím Júdejcom, môže poslúžiť aj nám, aby sme sa zamysleli nad týmito otázkami ako aj nad ďalšími vecami, ktorých sme sa dotkli. Či sa viem ako pútnik rozlúčiť s pozemskými hmotnými a nehmotnými vecami, či viem, prečo povedať nie telesným žiadostiam, alebo či moje sklzávanie do hriechu nie je ukazovateľom toho, že mojej prísnej seba-kázní chýba životodarné spojenie s Bohom. Toto spojenie je pre všetko ostatné mimoriadne dôležité. Nech už ste si teda zaumienili zjednodušiť svoj životný štýl, túžite po slobode od pozemských vecí alebo chcete nájsť viacej radosti zo živého vzťahu s Bohom, želám Vám a modlím sa za Vás, aby Vás v tom všetkom viedol Duch Boží.

Na záver už len poslednú výzvu:

Čo zdedia Tvoje deti? Dom a vinicu, alebo stan a živú poslušnosť?

Nech je Pán Ježiš Kristus so všetkými Vami.